PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS, UNIU-VOS!

treball

òrgan central del

Partit Socialista Unificat de Catalunya

Núm. 386 Barcelona, 26 de març del 1.974 PREU : 8 ptes..

Prou sang i repressió! Prou feixisme!

Llibertat per als pobles d'Espanya!

Declaració del Comitè Executiu del P.S.U.C.

L'execució a "garrot vil" d'en Salvador Puig Antich, dissabte 2 de març, és un crim inqualificable que omple d'opprobi els seus autors franquistes i que condemnen indignats tots els pobles d'Espanya.

L'amplitud assolida dins i fora d'Espanya per la mobilització per impedir que en Puig Antich fos executat i les promeses "obertures" contingudes en el discurs d'Arias Navarro davant de les Corts, van fer néixer esperances que en Franco commutés la pena de mort dictada contra el jove llibertari català pel Consell de Guerra de Barcelona.

Aquestes esperances foren, però, cruelment defraudades. L'assassinat "legal" d'en Puig Antich ha posat novament en evidència els instints sanguinaris d'en Franco, el caràcter terrorista del seu règim; ha mostrat tràgicament que les camarilles "ultres" continuen mantenint les regnes del poder i que els ministres que es presenten com a "liberalitzants" no vacil.len a tacar-se les mans de sang per tal de conservar els seus càrrecs i prebendes oficials.

La mort horrible d'en Puig Antich corrobora que el règim actual, pel seu origen i la seva naturalesa feixistes, és incapaç d'evolucionar en una direcció democràtica; que per tal d'acabar amb la repressió política i atallar el perill que l'espiral de la violència desemboqui en una nova matança entre espanyols cal acabar amb aquest règim; que la llibertat i la democràcia només s'assoliran mitjançant l'acció convergent de tots els adversaris de la dictadura; que és indispensable i urgent arribar a un acord de tots els qui desitgen canvis entorn d'un programa mínim que inclogui l'amnistia, la restitució de les llibertats democràtiques i la formació d'un Govern Provisional, unitari i representatiu, encarregat de convocar eleccions constituents que donin als pobles d'Espanya la facultat de decidir per ells mateixos el règim futur.

UNA ESCALADA REPRESSIVA QUE ÉS SIGNE DE DEBILITAMENT

L'execució d'en Puig Antich no és un fet aïllat sinó la culminació d'una cadena d'actes repressius, perpetrats després de la formació del govern Arias Na-

→

Fa un any l'assassinaren

Al nínxol 727, carrer 19-20, del cementiri de Pomar, a Badalona, està enterrat l'obrer MANUEL FERNÁNDEZ MARQUEZ, que fou assassinat a trets per la policia el 3 d'abril del 1973 perquè ell i els seus companys de la Tèrmica de Sant Adrià del Besòs defensaven els seus drets com a treballadors.

Els feixistes no en van tenir prou. En consell de guerra varen condemnar a quatre companys d'en Manuel Fernández. Tres a un any de presó cada un i a l'altre, MANUEL PEREZ EZQUERRA, a quatre anys.

I els feixistes no en tenen prou encara. El 6 d'abril proper hi ha al TOP dos judicis contra en Manuel Pérez Ezquerra. Les peticions fiscals entre els dos sumen 13 anys de presó. I li queda un altre judici pendent amb una petició de 8 anys.

La millor manera de retre homenatge a en Manuel Fernández es mobilitzar-nos per impedir les condemnes que volen imposar al seu company Pérez Ezquerra i per aconseguir l'anullació de les ja imposades.

FEM QUE LA LLUITA DE MASSES COL·LOQUI AL BANQUET DELS ACUSATS ELS EXPLOTADORS I EL SEU RÈGIM CRIMINAL!

varro, entre els quals destaquen les bàrbares condemnes infligides a en Camacho i els seus companys del procés 1.001; a en Pérez Ezquerra i a tres altres treballadors de la Tèxtilera de Sant Adrià del Besòs; a l'obrer barceloní Francesc Puerto. Es compagina amb la preparació del Consell de Guerra contra els militants del FRAP detinguts el primer de maig a Madrid com a presumptes autors de la mort d'un policia, per a quàtre dels quals hom demana la pena de mort. Forma un tot únic amb la detenció i processament de més de dos-cents antifranquistes els darrers dos mesos; amb l'increment dels acomiadaments de treballadors que es destaquen en la defensa de les reivindicacions obreres; amb la proliferació dels tancaments de Facultats i Escoles Superiors, el desallotjament bestial per la força pública dels estudiants que intenten de reunir-se en assemblea a les aules i la suspensió d'actes culturals de tot tipus. Es conjuga amb la inaudita pressió exercida sobre el bisbe de Bilbao, Monsenyor Añoveros, perquè a les esglésies d'aquella diòcesi es va llegir una homilia en defensa dels drets i llibertats nacionals del poble basc, coincident en l'essencial amb la Carta Pastoral de la recent Conferència Episcopal Tarraconense en la qual s'afirma que "hem d'arribar a un efectiu reconeixement jurídic dels drets de reunió, associació i expressió, com també dels de les minories ètniques, existents en el nostre país". S'enquadra, tot comptat, en l'aplicació de la política anunciada pel President del Govern a les Corts de reprimir "amb més rigor que benevolència" qualsevol intent de transgredir "l'ordre establert".

Però aquesta accentuació de la repressió és un signe notori del debilitament del règim. La indignació mostrada per tota la població de Catalunya i del país en general en conèixer l'assassinat d'en Puig Antich; l'amplitud i el vigor de la protesta popular contra el mateix, així com la ferma actitud solidària de la jerarquia eclesiàstica i del moviment catòlic amb Monsenyor Añoveros subratllen el creixent afllament del Govern, la seva incapacitat per deturar l'avanç dels pobles d'Espanya cap a la llibertat. El règim encara pot matar, però ja no pot fer-ho impunement. Les desenes de vagues i aturs de protesta enregistrats a centres de treball i d'estudi de Barcelona, Terrassa, Sabadell, Lleida, etc.; les valentes preses de posició de l'Assemblea d'Eclesiàstics de Catalunya, dels Col.legis Professionals i altres entitats legals que varen condemnar públicament el crim; les misses d'homenatge a la memòria d'en Puig Antich amb la participació de milers de creients i no creients, com va dir el sacerdot que va oferir l'homenatge celebrat a la Parròquia de Sant Andreu la nit del dia 8; la tensió que ha dominat el carrer aquests dies i la decisió que les masses varen mostrar en desenes de manifestacions, algunes de les quals -com és ara la de diumenge 10 a la Plaça de Catalunya- varen aplegar milers de persones; l'extensió que està assolint la petició legal al Govern perquè la pena de mort sigui abolida, revelen que el procés de politització entre les masses i de presa de consciència de la seva força no es detura amb la repressió. Al contrari, tot indica que si les forces d'avantguarda encapçalen i impulsen amb decisió la resposta de les masses, com ha succeït en aquesta ocasió, la lluita pot progressar a ritmes inesperats i la repressió esdevenir una arma llancívola que es giri contra la dictadura i precipiti la seva fi.

El que ha succeït a l'estranger confirma aquesta previsió. Els mitjans de comunicació de masses del món sencer han condemnat amb la més gran energia el règim franquista per l'assassinat d'en Puig Antich. A nombroses ciutats europeses han tingut lloc manifestacions populars de protesta i atemptats contra consolats i altres dependències espanyoles. Entre les preses de posició de condemna del crim destaca la resolució adoptada pel "Parlament Europeu", que ratifica la seva oposició que Espanya pugui ingressar al Mercat Comú mentre subsisteixi el seu actual règim polític dictatorial.

El Comitè Executiu del PSUC crida els comunistes, tots els antifranquistes, totes les persones de sentiments humanitaris, a prosseguir i desenvolupar encara més el rebuig públic del crim; a impulsar obertament i decidida la petició pública que sigui abolida la pena de mort; a denunciar amb la màxima energia totes les formes de repressió política; a fer de l'exigència de l'amnistia una bandera principal d'unió i mobilització de les masses contra la dictadura, un camí d'avanç cap a la conquesta de les llibertats democràtiques.

POLÍTICA ECONÒMICA

El creixent descrèdit del Govern té una altra causa tan poderosa com l'assassinat d'en Puig Antich: la seva política econòmica.

Des del seu nomenament, el ministre d'Hisenda, en Barrera de Irimo, era presentat per la propaganda oficial com un màgic capaç de deslliurar Espanya dels efectes de la crisi del petroli i d'assegurar enguany una elevada taxa de creixement del Producte Nacional Brut tot evitant la inflació.

Però en l'espai d'unes setmanes no solament varen quedar superades i inservibles les mesures de contenció de preus incloses al Decret del 30 de novembre del 1.973, sinó que el propi Butlletí Oficial de l'Estat va esdevenir el promotor d'espectaculars puges del preu de productes i serveis clau, que tenen una incidènoia notable en els costos de molts d'altres.

L'escandalosa puja oficial del preu de la gasolina i dels altres productes petrolers, així com l'augment de les tarifes elèctriques (indústria que venia obtenint beneficis fabulosos), van originar un moviment de puges en cadena que estan encarint el cost de la vida en proporcions i a ritmes sense precedents.

Naturalment, la resposta a aquestes mesures no es va fer esperar. Es van ampliar i radicalitzar els conflictes obrers; es van promoure massives accions populars com el boicot als autobusos a Santa Coloma de Gramenet; es va endurir i estendre la protesta camperola i es desfermaren moviments vaguístics de taxistes, armadors i pescadors, o de repartidors de gas butà, en els quals petits i mitjans empresaris, treballadors autònoms, cooperativistes i assalariats s'enfrontaren plegats al Govern i li varen arrencar importants concessions provisionals alhora que la prometença d'examinar properament la totalitat de les demandes que van bastant més enllà de les concessions arrencades.

Posteriorment el Govern va autoritzar alces del 20% dels passatges dels autobusos de Barcelona, del 15% i escaig de les tarifes del gas, del 33% del preu de venda al públic dels diaris.

Com a conseqüència d'aquesta cursa alcista, assistim a un descens vertiginós del poder adquisitiu dels salaris, les pensions i altres ingressos fixos, així com dels diners que els pagesos reben per la venda dels seus productes, els preus dels quals només podran augmentar, segons el decret del 30-11-73, en un 6'5 per cent com a màxim, fins el 31 de desembre del 1.974.

LES MASSES POPULARS NO HAN D'ÉSSER LES ETERNES VÍCTIMES

La vida ha posat ràpidament al descobert el caràcter utòpico-demagògic del Decret del 30-11-73 i el contingut classista, en benefici exclusiu dels monopolis, de la política preconitzada per en Barrera de Irimo.

El ministre de Finances de l'Arias Navarro va afirmar recentment que en l'any en curs s'enregistrarà un creixement del Producte Nacional Brut superior al 5%.

Si fos així no existeix cap raó perquè disminueixi la capacitat adquisitiva dels obrers, dels pagesos, dels empleats i altres capes no monopolistes de la població. Ans al contrari, aquestes capes haurien d'augmentar el seu nivell de vida almenys en la proporció que augmenti la producció i la riquesa del país. En cas contrari seran els monopolis -que s'embutxaquen tot allò que les masses perden en el procés inflacionista i que

en els darrers anys van acumular beneficis abundosos- els que s'apropiïn exclusivament aquest augment de la Renda Nacional que augura en Barrera de Irimo.

Els treballadors, independentment que hagin o no de renovar els Convenis Col·lectius, han d'impulsar i desenvolupar l'ofensiva general oberta en defensa del valor adquisitiu dels seus salaris, per augments que contrarestin l'encariment del cost de la vida i que tinguin en compte els progressos de la productivitat del treball; per l'establiment de la doble escala mòbil (a partir del cost de la vida i de la productivitat del treball); per la setmana de 40 hores i un mes de vacances pagades com a mínim; pel dret de vaga i la readmissió de tots els acomiadats; per la llibertat de reunió a les empreses i als locals sindicals i per les altres reivindicacions incloses a la Plataforma publicada per la Comissió Obrera Nacional de Catalunya.

Els treballadors, lluitant units i coordinant la seva acció, venen arrencant darrerament augments de salaris molt superiors al límit legal del 14% i mostren així que la seva fermesa i decisió poden obligar els patrons i el Govern a passar per alt les seves pròpies lleis.

La tendència a l'acció conjunta i coordinada que s'aprecia en algunes lluites del darrer període, com la que s'està lliurant actualment al Ram de l'Aigua del Tèxtil, mostren també que la classe obrera avança cap a la Vaga General Política, pòrtic de la Vaga Nacional necessària per trencar definitivament el poder dictatorial i obrir les comportes del canvi democràtic.

D'altra banda, el triomf assolit amb la seva vaga per armadors i pescadors, per taxistes i repartidors de butà, prova també que, LLUITANT, és possible trencar l'intent de l'oligarquia i del seu govern de fer recaure íntegrament sobre les masses les conseqüències de l'alça de preus dels orus de petroli.

Com se sap, la major part dels preus dels derivats del petroli correspon a impostos que l'Estat recapta. El Govern intenta de justificar les alces d'aquests productes tot invocant la necessitat de mantenir el nivell dels ingressos fiscals. Però aquesta necessitat no s'ha de cobrir a les costelles de les masses treballadores, sinó per mitjà d'una reforma fiscal que colpegi el capital monopolista i que distribueixi més equitativament els impostos.

Enfront de la política econòmica i fiscal del Govern coincideixen fonamentalment els interessos d'obrers i camperols, d'empleats i funcionaris, d'ensenyants i professionals, de petits i mitjans empresaris. Això ha d'estimular la classe obrera a fer-se seves les reivindicacions dels altres sectors antimonopolistes i a promoure i impulsar la lluita coordinada de tots ells cap a la Vaga Nacional.

Les recents vagues de sectors socials no proletaris indiquen que s'eleva entre ells la comprensió de la necessitat d'acabar amb el monopoli del poder que retè una minoria oligàrquica i d'implantar un règim de llibertats que doni a cada ciutadà, a cada grup social o polític, la possibilitat de defensar els seus interessos i concepcions i de participar a la direcció dels destins del país. Es a dir, indiquen que entre les masses maduren ràpidament les condicions objectives i subjectives per a la Vaga Nacional.

PER MILLORS CONDICIONS DE VIDA

El procés d'avanç cap a la Vaga Nacional es veu estimulat per la incapacitat del règim per satisfer necessitats generals elementals dels habitants de pobles, barris i ciutats, especialment a les zones industrials en desenvolupament, que empenyen la població a reunir-se i agrupar-se per a pressionar sobre les autoritats i per a intentar de resoldre per ells mateixos problemes que no tenen espera.

El poderós moviment popular que creix a barris i pobles de Catalunya -que generalment recolza en Associacions de Veïns i altres entitats similars i en la promoció d'assemblees obertes legals o extralegals- té com a causa generadora aquella incapacitat de l'actual sistema polític franquista, basat en el poder omnímode d'en Franco i d'un govern dictatorial que designen a dit els governadors, presidents de Diputació i alcaldes, dipositaris i representants exclusius del poder provincial o local.

Amb la formació del govern Arias Navarro la situació de l'Ensenyament es va agreujar particularment, ja que el nou ministre d'Educació es proposa dur a terme una dràstica contrareforma basada en l'accentuació de la selectivitat -tant a l'Ensenyament Superior com al Batxillerat- i en l'increment de les subvencions a les escoles privades, la qual cosa suposaria un greu pas enrera fins i tot en relació amb la classista Llei General d'Educació d'en Villar Palasí.

D'altra banda el Govern Arias agudit-za i estén la repressió contra estudiants i ensenyants, que mantenen una lluita tenaç per una reforma de l'ensenyament d'acord amb les necessitats del país i de l'època, per les reivindicacions professionals i econòmiques de mestres i professors i per les llibertats democràtiques.

Els comunistes, tots els lluitadors d'avantguarda, han de sostenir el just combat que lliuren estudiants i ensenyants i actuar decididament per tal de donar al moviment popular de les barriades autèntiques dimensions de masses, que en facin un instrument obert, democràtic, de lluita per les reivindicacions generals de la població (contra l'alça dels preus, per escoles i jardins d'infància gratuïts, per instal.lacions i serveis sanitaris adequats, per centres culturals i d'esbarjo per a la joventut, per millores urbanes, etc.) i una via més de marxa cap a la Vaga Nacional.

AVUI ES POSSIBLE UNA ÀMPLIA CONVERGÈNCIA PER IMPOSAR L'ALTERNATIVA DEMOCRÀTICA

La ràpida deterioració de la coherència i de l'esperit d'equip de l'actual govern és una prova inequívoca de la descomposició del règim, accelerada pel declivi físic d'en Franco i per les disputes entre les distintes camarilles governants al voltant de la "successió".

Les contradiccions existents entre els ministres expliquen que l'assassinat "legal" d'en Puig Antich i la recruada de la repressió coincideixin amb una lleu però indubtable "obertura" a la premsa, a la ràdio i àdhuc a la televisió;que mesures tan radicalment "ultres" com el confinament al seu domicili de Monsenyor Añoveros -seguida de l'amenaça d'expulsar-lo del país- acabin amb una completa capitulació del Govern, o les fabuloses concessions arrencades pels armadors i pescadors tot seguit de dictar el Govern una puja no menys fabulosa del preu del combustible.

A la base de les contradiccions existents en el Govern i del procés de descomposició del règim hi ha les necessitats del desenvolupament del país - frenat per la pervivència de la dictadura- i la lluita de les masses. Però hi juga també un paper impulsor d'ambdós fenòmens l'existència del "centrisme" sorgit entre forces que fins ací actuen dins

dels marcs del règim. Un dels corrents "centristes" procura una obertura de les institucions, però un altre intenta d'establir contactes amb les forces d'oposició i obtenir el seu suport per a una "sortida" que consolidi "l'equilibri social" encara que això comporti prescindir de les formes feixistes de poder i establir les llibertats polítiques.

El Comitè Executiu del PSUC considera que l'actual situació política exigeix amb urgència que totes les forces de dins i de fora del règim interessades a que no hi hagi més sang, a posar fi a l'arbitrarietat i a la violència feixistes i a trobar un marc per a la convivència entre els espanyols sobre la base del respecte a la sobirania popular, es posin d'acord i actuïn en conseqüència.

El moment polític reclama que les persones representatives dels partits i grups d'opinió,dels moviments de masses, de les entitats econòmiques i col.legis professionals, de les associacions de veïns i altres organitzacions populars, de l'Església i de l'Exèrcit que són partidaris del respecte als drets humans i de la llibertat, elaborin i ofereixin al país una alternativa democràtica a la dictadura.

Els comunistes catalans afirmem la nostra decisió infrangible d'encapçalar i desenvolupar la lluita de la classe obrera i de les masses populars fins a la Vaga General Política i la Vaga Nacional. Reiterem també la nostra disposició al diàleg amb tots els qui desitgin donar als pobles d'Espanya la facultat d'autogovernar-se, la nostra determinació de treballar a la Comissió Coordinadora de Forces Polítiques de Catalunya, a l'Assemblea de Catalunya i per tots els mitjans al nostre abast per la conclusió del Pacte per la Llibertat i pel canvi democràtic que les circumstàncies exigeixen apressadament.

El Comitè Executiu del PSUC crida els comunistes catalans a treballar amb decisió i perseverança per tal d'atraure als nostres rengs els millors combatents obrers i dels altres sectors populars, a crear nous comitès i noves cèl.lules als centres de treball i d'estudi, a barris i pobles; a fer del PSUC l'avantguarda aguerrida i conseqüent de la lluita en defensa dels interessos immediats de les masses, per les llibertats nacionals de Catalunya, per la llibertat i el socialisme.

Barcelona, 16 de març del 1.974

El Comitè Executiu del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

(Nota: Els subtítols són de la Redacció de "TREBALL").

L'Assemblea de Catalunya després de la detenció dels 113

L'àmplia i diversa reacció que va seguir la detenció dels 113 no és un fet fortuït; arrenca sens dubte del caràcter mateix de l'Assemblea de Catalunya i del treball previ que dins d'una concepció justa s'havia realitzat.

La pretensió de fer de l'Assemblea de Catalunya un moviment de convergència unitària de masses tot posant l'èmfasi en el procés d'aconseguir l'homogeneïtat del pensament polític del poble de Catalunya en base als quatre punts programàtics i sortint al pas de concepcions organicistes i activismes consignistes, va permetre als 113 afirmar des de la presó que l'Assemblea de Catalunya era al carrer. I amb això descrivien la realitat.

Aquests són el repte i la comprovació oberts el 28 d'octubre: que l'Assemblea de Catalunya no és fonamentalment un secretariat, una permanent o una sessió plenària, sinó que té el seu centre de gravetat en l'activitat oberta de masses tot respectant autonomies, formes organitzatives, mètodes de lluita, coordinacions sectorials i encara diversos motius i concepcions sobre el perquè ser-hi i com ser-hi.

Aquest és l'ensenyament fonamental que es desprèn del que va succeir després de la detenció dels 113 i assenyala el camí més clar per tal de continuar avançant: 1) Treball constant i pacient per l'extensió de la lluita per les llibertats polítiques i nacionals concretament formulades amb els quatre punts. 2) Concepció àmplia i oberta pel que fa a la cosa organitzativa, que es realitzi en una descentralització lligada a l'autèntica dinàmica de la lluita concreta.

L'espectacular desgast del govern de l'Arias, que s'analitza a la Declaració del Comitè Executiu del PSUC publicada en aquest mateix número, fa encara més patent si cal la necessitat d'una alternativa que reconegui el poble com a protagonista. Això exigeix que la difusió i l'explicació dels quatre punts es faci als nivells on puguin trobar concreció, a partir de programes de treball propis, amb la idea que la convergència unitària per l'alternativa no exigeix per força la identificació plena; encara més, que admet nivells de conflicte i discrepàncies en l'anàlisi política davant d'un problema concret i davant del futur a propugnar a través de les llibertats polítiques i nacionals.

Però això avui ja no és possible sense trencar les dificultats pròpies de la clandestinitat, sense donar a l'activitat democràtica un caràcter obert amb l'aprofitament i la reinversió de totes les possibilitats que la situació política permeti, forçant-les al màxim. Cal treure la lluita al carrer, tot entenent això com l'adopció de formes que el poble en general sigui capaç d'assumir. Cal integrar en profit d'aquesta lluita les formes tímides, incompletes, però convergents d'alguns sectors i contraposar a la tendència a denunciar-los "per feblesa" una autèntica comprensió crítica que els faci esdevenir útils a la causa de la classe obrera.

Només així l'Assemblea de Catalunya serà capaç de capitalitzar l'encert de concepció, els aspectes positius del seu desenvolupament i complir la tasca de ser un instrument fonamental del procés de ruptura democràtica, a través del moviment ampli i sense exclusions que, encapçalat per la vaga general, meni a la vaga nacional.

MÉS SELECTIVITAT

Quan falta un trimestre per acabar el curs, el Ministeri d'Educació (?), com per completar el panorama de caos, implanta uns nous exàmens per a l'ingrés a la Universitat. Aquesta mida no és sinó una nova barrera restrictiva per limitar encara més l'accés als estudis superiors. Els estudiants de COU han manifestat ja la seva protesta. L'Associació de Catedràtics d'Institut de tot Espanya ha amenaçat de boicotejar els exàmens de COU i de no impartir aquest curs durant el curs 1974-75.

La mesura, efectivament, no és sinó una fita més en la "contrareforma educativa" ja anunciada que tendeix a una dràstica disminució dels alumnes de batxillerat i universitat.Una prova contundent de com aquest règim frena el desenrotllament de les forces productives intel.lectuals, de la cultura. I una prova més d'incoherència i de caos.

Un precedent a tenir en compte

LA REBEL·LIÓ EN L'EXÈRCIT PORTUGUÈS

Portugal atreu aquests dies l'atenció del món. La calma aparent imposada pel govern dictatorial d'en Caetano, "successor" d'en Salazar ha donat pas de sobte a una situació de revolta que té en tensió a l'opinió pública internacional.

La primera campanada la va donar el general Spínola, segon cap de l'Estat Major i "heroi" mític de la llarga guerra que Portugal sostè contra els pobles de les seves colònies africanes, amb la publicació del llibre "Portugal i el futur", del qual se'n van vendre cent mil exemplars en només unes setmanes.

El que els diaris espanyols han escrit permet de deduir que les tesis d'aquest llibre es poden resumir així:

- Per a un petit país de nou milions d'habitants, amb recursos escassos, el pes de la guerra és insuportable.
- La victòria a l'Àfrica per mitjans únicament militars és impossible.
- Portugal hauria de cercar una solució política a través de la constitució d'una Federació ("lingüística?") amb el Brasil, Angola, Moçambic i les illes de Cabo Verde.

Aquesta enumeració denuncia que Spínola no és precisament un "progressista", sinó un reaccionari que busca d'evitar una derrota militar completa i que pretén conservar per mitjans polítics una dominació de les colònies que ja no pot mantenir per la força.

Malgrat això, els "ultres" del Govern i de l'Exèrcit, encapçalats pel President de la República, van protestar enèrgicament i van aconseguir que en Caetano destituís no solament l'Spínola, sinó també al cap de l'Estat Major, general Costa Gomes, que havia autoritzat la publicació del llibre.

Entre els oficials es va operar llavors una reacció solidària amb l'Spínola que es va traduir en diversos actes, fins i tot un intent d'insubordinació a Caldas da Rainha que va acabar amb la detenció de nombrosos oficials (33 segons la versió del Govern i més de 200 segons altres fonts). El mateix dia de la rebel·lió de Caldas tenia lloc una tempestuosa reunió d'oficials a l'Acadèmia Militar de Lisboa, que ha tingut com a conseqüència la destitució del seu director, el general Amaro Romao i la detenció del tinent coronel Joao Almeida i d'uns 50 oficials.

Però el malestar a l'Exèrcit continua. El despatx publicat per TELE/EXPRES sobre aquests successos diu: "Hom espera dels oficials joves una posició ferma de solidaritat amb els seus companys com la que varen mostrar envers els presos per negar-se a embarcar amb rumb a Guinea".

El corresponsal de PUEBLO a Lisboa ha donat notícia de l'existència d'un "manifest" de joves oficials (anterior a aquests esdeveniments) que denuncia "la utilització de les forces armades com a suport del sistema", que reclama una solució política per a la guerra colonial i que proposa una reforma democràtica concretada així: "Que el poder polític tingui el màxim de legitimitat, que les seves institucions siguin efectivament representatives de les aspiracions i interessos del poble".

"Sense una democratització del país -conclou el "manifest"- no és possible pensar en cap solució vàlida als gravíssims problemes que s'abaten damunt nostre".

TRIUNFO del 23 de març es refereix a una "moció", aprovada per capitans i majors de l'Exèrcit que sostenen a Spínola, en la qual es demana "la democratització urgent del país i la implantació de les llibertats fonamentals, entre elles la de premsa".

De tot això se'n dedueix que l'actual crisi portuguesa té dues cares o vessants, tot i que ambdues s'interfereixin i complementin. Una té a veure amb la fi del colonialisme, realitat mundial que Portugal està obligat a acceptar per molt greu que els sàpiga als seus governants reaccionaris i imperialistes. (L'alliberament de la quasi totalitat del territori de Guinea-Bissau i el seu reconeixement com a Estat independent per la majoria dels països del món toquen a morts per "l'imperi" portugués). L'altra es relaciona amb l'esgotament de les formes feixistes de poder, erosionades per la tenaç i valenta lluita de les forces del treball i de la cultura del país germà, a la qual s'incorporen ara noves capes socials, entre elles els joves oficials de les Forces Armades.

Aquest darrer factor de la crisi portuguesa és particularment interessant per a nosaltres perquè cal apreciar-lo com el resultat de la maduració d'un procés en el si de les Forces Armades que, encara que més retardat, està engegat també al nostre país.

Per la supressió de la pena de mort

L'assassinat legal d'en Puig Antich ha fet oríxer entre totes les capes del nostre poble el sentiment de la necessitat urgent d'abolir al nostre país la pena de mort, procediment indigne d'una societat civilitzada.

El clima és favorable a una forta campanya de masses. La supressió de la pena de mort ha estat ja exigida en diverses ocasions i per diversos sectors socials.

Gairebé totes les peticions col.lectives o individuals perquè no es matés en Puig Antich s'ampliaven a l'abolició total de la pena de mort. Aquests dies la Comissió Nacional de "Justícia i Pau" ha acordat sol.licitar la supressió de la pena de mort i sol.licitar també "l'amnistia pels delictes de caràcter ideològic i polític" i també que es possibilitti l'eficaç exercici dels drets humans i "la participació efectiva de tots els espanyols a la marxa i decisió de la societat".

A aquesta petició s'hi han adherit ja nombroses organitzacions apostòliques i institucions cristianes.

Una lletra amb 186 signatures d'empleats d'organismes estatals de la "província" de Barcelona ha estat adreçada al President del Govern per demanar l'abolició de la pena de mort.

Amb la mateixa petició i al mateix destinatari han cursat un telegrama els col.legis d'Advocats, Enginyers, Aparelladors, Arquitectes i Llicenciats. Notícies sense confirmar ens diuen que d'altres col.legis professionals s'hi han adherit.

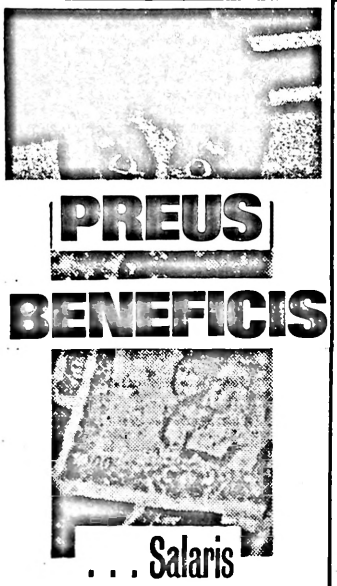

Beneficis d'empreses espanyoles

Empresa	1973 (En milions de pessetes)	Percentatge d'augment en 1973 sobre 1972	Font
Banco de Bilbao	. .	33'14	La Vang.,31-1-74
Banco Popular Español	1.017	39'9	F.de la P.,15-2-74
Banco Atlántico	485	32'8	"A.E.", 16-2-74
Banco de Sabadell	337	40'41	"C.C.", 19-3-74
Banco Condal	166	34'0	La Vang., 31-1-74
Banco Industrial de Bilbao	375	38'8	"D",17-3-74
Banco Europeo de Negocios	265	31'71	"C.C.", 7-3-74
Telefónica	7.283	25'0	F.de la P.,1-2-74
Dragados y Construcciones	725	62'5	El Europeo,8-3-74
Olarra, S.A.	155	113'0	Cambio 16, 28-1-74
Finanzauto, S.A.	645	Més del doble	"C.C.",17-2-74
Energía e Ind.Aragonesas	. .	25'6	La Vang.,19-3-74

Aquests beneficis corresponen als declarats pels propis Bancs i Empreses. Són molt inferiors als reals. No inclouen el dividend negre ni les accions gratuïtes per ampliacions de capital.

Ingressos i preus comparats

COMPARACIÓ D'INGRESSOS MITJANS SETMANALS I PREUS DE PRODUCTES INDUSTRIALS ENTRE ESPANYA I ELS CINC PAÏSOS SEGUENTS: FRANÇA, GRAN BRETANYA, ITÀLIA, BÈLGICA I ALEMANYA FEDERAL.

	Espanya	Promig dels cinc països citats
INGRESSOS MITJANS SETMANALS DESEMBRE 1973 (En pessetes) (1)		
Obrer de la construcció.....	3.220	6.376
Índex.....	100	198
Oficinista de Banca.....	4.774	6.895
Índex.....	100	144
PREUS DE PRODUCTES INDUSTRIALS:		
Gillete: Cinc fulles.....	39	31
Índex.....	100	80
Kodak:		
Instamatic Poket 500.....	5.040	4.651
Índex.....	100	92
Film 20, Color.....	123	103
Índex.....	100	92
Grundig: Radio Top Boy 500.....	5.650	3.088
Índex.....	100	55
Zanussi: Refrigerador 280 litres Model 2080.....	20.688	10.844
Índex.....	100	52

FONT: "CIUDADANO", núm.6, març del 1974. Els promigs i els índexs promigs han estat calculats per nosaltres.

(1) Ingressos bruts que inclouen hores extres a un ritme normal.

Índexs de salaris-hora

A LA INDÚSTRIA MANUFACTURERA A ESPANYA I A LA C.E.E. 1970

Salari-hora d'Espanya =	100
Bèlgica.	323
França	260
Alemanya	402
Itàlia	243
Països Baixos.	321

Índex promig del salari-hora a la C.E.E.: 362, la qual cosa significa que un obrer de la C.E.E. té un salari-hora 3'62 vegades més gran que el d'un obrer a Espanya.

(FONT: "Informe de la OCDE sobre la Economía Española").

BOICOT ALS AUTOBUSOS

L'exemple de Santa Coloma

Tots els preus pugen de manera constant i accelerada, però alguns poden centrar més l'atenció per l'envergadura de l'augment o perquè afecten el conjunt de la població. La lluita entorn d'aquestes puges (el boicot a certs serveis o productes, per exemple) pot adquirir un valor de símbol i esdevenir punt de convergència general contra l'encariment. Els transports públics reuneixen aquestes condicions. EL BOICOT ALS TRANSPORTS té, a més, una tradició de lluita important entre les masses de Barcelona i dels seus encontorns.

En plena batalla de masses com a protesta per l'assassinat d'en Puig Antich, l'anunci de la pujada immediata dels preus dels autobusos va provocar una reacció immediata entre amplis sectors del poble i en els nuclis més polititzats.Es va començar a parlar de BOICOT, es va comprendre que aquest era un motiu clar de lluita i una via possible per canalitzar el descontentament existent.

No a tot arreu, però, la reacció es va situar al mateix nivell, Es va denunciar el fet, es van repartir octavilles, es van fer pintades i es va convocar el boicot, fins i tot fixant-ne la data. Això no obstant, la iniciativa més efectiva i exemplar fou la de la població de Santa Coloma de Gramenet.

El 12 de març, dia mateix de la pujada, un grup de treballadors va prendre la iniciativa de situar-se davant del primer autobús (a les línies que van al barri barcelonf de St.Andreu), denunciar l'augment, explicar la necessitat de la lluita i proposar de fer el trajecte a peu. I així es va fer. Els que van baixar del primer autobús van estendre ràpidament l'acció. Aviat van ser milers els que es dirigien cap a Barcelona a peu. I així es va fer tota la setmana, matí i vespre; el dia 21 encara continuava.

Es important indicar que al costat dels motius generals de lluita, els lluitadors de Santa Coloma van saber afegir les reivindicacions particulars referents als seus propis mitjans de transport, molt deficiente.

Quan la mateixa tarda del 12 la premsa informava del BOICOT iniciat, no hi va haver prou sensibilitat per aprofitar la notícia de premsa com la millor octavilla A TOT ARREU, i especialment a les zones extremes de Barcelona, on comencen i acaben importants línies d'autobusos.. La CONVOCATÒRIA més eficaç era la que feien milers de treballadors de Santa Coloma amb llur pròpia acció. La via més eficaç per generalitzar un BOICOT D'AUTOBUSOS en una gran aglomeració com Barcelona serà sens dubte la seva extensió a partir d'una o diverses zones d'activitat decidida de les masses.

Aquesta experiència no ha de considerar-se "aigua passada". Uns dies més tard s'ha desenrotllat un BOICOT massiu a Valdefierro (Saragossa). El BOICOT ALS AUTOBUSOS és sempre una forma d'exteriorizar la protesta per tots els motius de lluita. A MÉS, JA PARLEN DE NOUS AUGMENTS IMMINENTS EN EL PREU DELS TRANSPORTS PÚBLICS!

METALL:

Conveni provincial

El proper 31 de juliol caduca el conveni del METALL per a tota la"província" de Barcelona. Afecta 131.243 treballadors de 22.498 empreses. Per les mateixes dates caduquen també els convenis del Metall d'àmbit comarcal o local de SABADELL (13.000 treb.), MANRESA (4.000) i RUBÍ (2.000). El de CORNELLÀ (10.000) es negocia ara.

Aquestes soles xifres mostren la importància d'estar molt amatents a uns convenis com aquests, que ofereixen una possibilitat concreta d'autèntica COORDINACIÓ de masses per impulsar la batalla obrera per les reivindicacions del ram.

El nostre OPTIMISME (que no pretén estalviar esforços, sinó que n'exigeix de més grans) es basa en les condicions generals de lluita, en els problemes acumulats i en la combativitat de la classe obrera; es basa en la tensió política existent entre les masses i en l'INICI conoret de la batalla: la plataforma d'11 punts APROVADA PÚBLICAMENT en l'assemblea de 250 enllaços del grup d'automoció el 14 de març a Barcelona. Els 11 punts consten a l'acta de la reunió i han saltat a les planes dels diaris. Una discussió d'aquests punts com més oberta i legal possible a cada empresa i a cada barri ens ha de permetre un ampli treball d'ORGANITZACIÓ DE MASSES, de MOBILITZACIÓ dels 130.000 metal.lúrgics de la "província" de Barcelona. L'aprovació de la plataforma dels 11 punts a l'ASSEMBLEA de 400 treballadors de Motor Ibèrica celebrada als locals de la CNS és un començament important.

Última hora

TÈXTIL. La vaga convocada pel 25 ha estat suspesa per la Junta Provincial del Ram de l'Aigua perquè la patronal havia cedit i ofert de negociar novament. La suspensió ha causat confusió, però els treballadors es mantenen alerta. A MANRESA, on no ha arribat notícia de la suspensió, l'atur ha estat pràcticament TOTAL (9 empreses han parat).

MAGISTRATURA. Important presència solidària amb els acomiadats de PEGASO el 25 al matí a la nostra capital.

CNS (Barcelona). S'han concentrat grans quantitats de treballadors (encara no tenim notícies precises) per lliurar plecs de firmes contra els acomiadaments el 25 a la tarda. Molta policia.

AUTOBUSOS (Santa Coloma). Segueix i es reforça el boicot el dilluns 25.

Ram de l'aigua:

Una gran batalla

25 empreses, uns 7.000 treballadors d'un total de 8.000, van parar 3 hores a SABADELL el dilluns 11. El dimarts hi va haver aturs en unes 10 empreses. 400 treballadors es van reunir en ASSEMBLEA a la CNS de TERRASSA. Una altra ASSEMBLEA d'uns 400 a la CNS de Barcelona. A totes aquestes reunions es reafirma la voluntat de lluita per imposar la plataforma obrera enfront de la resistència patronal. El dimecres 20 es van reunir una 200 enllaços de tota la "província" i van decidir d'impulsar un nou ATUR GENERAL de 24 hores al ram de l'aigua per al dilluns 25 de març.

Es tracta d'una batalla important en marxa que cal popularitzar, recolzar a tot arreu, tot lligant-la als problemes concrets de cada empresa. I és una ocasió particularment favorable per plantejar la lluita a tot el tèxtil.

Campanya dels 3 milions

Llista nº 5 (segona part.)

Comarca 10, 3.408 ptes; Comarca 25, 4.800 ptes; Comarca 30, 60.294 ptes; Comarca 20 bis And., 11.274 ptes.; Grup Bolívar, 24.512 ptes.

Total: 104.288 ptes.

BARCELONÈS: Barcelona (Comitè de Barcelona i col.laboradors),53.750 ptes; Santa Coloma de Gramenet (38 aport.) 23.017 ptes.- VALLÈS OCCIDENTAL: Cerdanyola-Ripollet, 625 ptes;- BAIX LLOBREGAT: Prat del Llobregat, 3.038 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 4.883 ptes; Sant Feliu-Molins de Rei,3.478 ptes.- BAGES: Sallent (2 aport.) 142 ptes;- MARESME: Mataró, 6.406 ptes.- TARRAGONA: 10.403 ptes.- LA SELVA-BAIX TORDERA:(2 lliur.) 7.831 ptes.- BAIX ERRE-MONTSIÀ: Sant Carles de la Ràpita, 2.150 ptes.- CEL.LULA DEMOCRÀCIA: 3.000 ptes.

Total: 118.723 ptes.

LLIURAMENTS DIRECTES AL C.C.

10 aportacions, 6.851 ptes; Cinto, 2.340 ptes; Company Ju., 4.000 ptes; M i MT,1.000 ptes; Montserrat i família (2 aport.) 1.000 ptes.

Total: 15.191 ptes.

Total de la llista nº 5 (2ª part.) 238.202 ptes.

Suma anterior 1.567.255 ptes.

Suma i segueix 1.805.457 ptes.

(Nota : Total de la Llista nº 5 : ptes. 443.249).

AJUT ALS PRESOS

Sabadell, 100 ptes; Vilanova i la Geltrú, 100 ptes; Sant Adrià, 145 ptes; Sant Vicenç dels Horts, 1.500' ptes; Sant Feliu-Molins de Rei, 50 ptes;Comarca 20 bis And.,1.144 ptes;

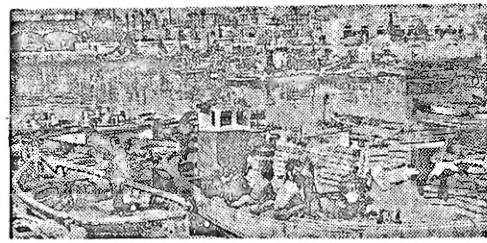

La vaga dels pescadors

Mai havíem contemplat una vaga unànime de tota la flota de pesca d'Espanya. El nostre corresponsal de Vilanova i la Geltrú escriu: "Cada pescador veia que anaven a enfrontar-se (els governants feixistes) a uns interessos comuns de patrons i obrers. Anar a la part significa que la tripulació guanya un tant per cent de la pesca i comparteix les despeses (carburante i altres) amb els armadors i, com a conseqüència, cada treballador, per terme mitjà, havia de desembutxacar unes 500 pessetes setmanals".

Més endavant afegeix: "Els pescadors necessiten llibertat, crear juntes de pescadors autèntics a nivell local, provincial i a tots els nivells; necessiten una adequada seguretat social i l'atenció sanitària a tots els ports de pescadors que funcionen degudament; necessiten que es fomenti la seva cultura en tots els aspectes, etc. Aquesta vaga nacional dels pescadors va obligar el dia 8 de març que el govern d'Arias fés marxa enrera i rebaixés el preu del combustible, la qual cosa podem considerar com una gran victòria dels homes de la mar, que han demostrat que la solidaritat de tots pot perfectament fer retrocedir el poder més reaccionari existent".

A Sant Carles de la Ràpita els pescadors van aconseguir que l'Ajuntament els col.loqués immediatament en diferents feines, que cobressin el seu jornal,i, per tant, que es trobessin en millors condicions per allargar la vaga tot el temps necessari.

Gran victòria la dels pescadors.

Vallès oriental

Brutal repressió

El 4 de març foren detinguts 4 joves obrers mentre distribuïen propaganda de CC.OO. contra l'assassinat de Puig Antich. Posteriorment la Guàrdia Civil va procedir a la detenció del pare d'un dels joves, Manuel Fernández, 55 anys,obrer de TENERIA FRANCO-ESPAÑOLA de Mollet; de Francesc Rodríguez, 30 anys, obrer d'A.M.P. de Montcada; d'Emili Martínez, 30 anys, obrer de la DERBI de Mollet; de Francesc Cruces, obrer de TRAVASA, i de Jordi Tarragó, jurat d'empresa d'ARMCO.

F. Rodríguez i E. Martínez foren traslladats de Granollers a Via Laietana, on van ser interrogats pels botxins de la B.I.S. i bàrbaramente torturats. Han presentat demúnia contra les brutals pallisses i les tortures (com tenir-los penjats pels peus) a què foren sotmesos.

La indignació és gran a la comarca. Els treballadors d'ARMCO van concentrar-se el dia 9 davant la presó de Granollers i asseguren la solidaritat econòmica amb el seu jurat. Els de TENERIA han decidit en Assemblea assegurar la solidaritat amb la família de M. Fernández.

DENUNCIEM aquestes brutalitats i cridem a la lluita contra aquests intents d'intimidació de la classe obrera. Involucrant el màxim nombre de sectors socials serà possible fer recular l'aparell repressiu.